

[**Esther Malling Pedersen.**]

for det Felt, der hedder Seksuallivet, vi inden for mit Parti vil til Livs, men jeg kan ikke se rettere, end at en sund og fornuftig Oplysning maatte kunne gives ad anden Vej, og jeg tror nu heller ikke, at man her har været saa passiv, som den højtærede Minister mener. Jeg kender i alle Tilfælde adskillige kvindelige Læger og Pædagoger, der paa dette Omraade har taget et Arbejde op paa fortrinlig Maade. Det er jo en Opgave, som ogsaa i høj Grad taler til Hjemmene, og det ved jeg ogsaa, at den højtærede Minister er ganske enig i. Den højtærede Minister mener blot, at Hjemmene hidtil har forsumt at tage Opgaven op, og jeg tør heller ikke benægte, at her kan være forsumt noget, men vilde det saa ikke være rimeligt, at man nu, da hele dette Spørgsmaal er rejst og har samlet Interesse om sig, gav Tid og ventede og saa, om der ikke nu skete en Indsats fra deres Side, hvem denne Opgave naturligt tilkommer, Ungdomsopdragerne og Hjemmene? De vilde kunne gøre det, ikke mindst Hjemmene, ikke mindst Mødrene, der har baaret og født deres Børn, de vilde kunne gøre det paa en saadan Maade, at de unge forstod, at ikke blot fysiske, men ogsaa sjælelige Momenter spiller ind her. Med disse to forenede er det seksuelle Spørgsmaal sat paa sin rette Plads, og paa den Plads staar det endnu for store Dele af dansk Ungdom, men Seksualklinikkernes Virksomhed vil vist ikke bidrage til at bevare det dér. Et Folks Moral kan kun rettes op og bygges op indefra, naturligvis, gennem Hjemmene og den enkelte, men vi maa vogte os for, at der udefra foretages noget, som kan underminere det, der indefra bliver gjort. Og jeg kan ikke se rettere, end at det vil blive et Resultat af Seksualklinikkernes Opgave Nr. 2, som den er angivet i det foreliggende Forslag.

Mange og deriblandt ogsaa store Kredse af Kvinderne betragter Forslaget om udvidet Adgang til Svangerskabsafbrydelse og om autoriseret Undervisning i Brugen af præventive Midler som en Indsats til Gavn for Kvinderne, men jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at det vil vise sig at være en forkert Opfattelse. Virkningerne af hele dette Lovforslag vil nepot komme til at ramme Kvinderne, og de vil ramme haardt. For det første er mange Kvinder i den Periode, inden for hvilken en eventuel Svangerskabsafbrydelse efter Forslaget skal foretages, de første 3 Maaned, uligevægtige som Følge af deres Tilstand og derfor meget vel i Stand til af

naturlige Aarsager at frembyde saadanne Symptomer, som skønnes at berettige til Indskriden, en Indskriden, som de maaske paa et senere Tidspunkt bittert vil angre, hvad jeg allerede har omtalt. For det andet er de ikke i den Periode saa modstandsdygtige over for eventuel Paavirkning, bl. a. fra Manden, og det er jo en meget stor Misforstaaelse at mene, at det altid er Kvinderne, der ønsker Fritagelse for det Ansvar af økonomisk og anden Art, der er forbundet med at sætte et Barn i Verden; der staar ikke saa sjældent Mænd bagved, og de staar bedre, naar deres Hustru eller Kæreste som Følge af stærk Depression, Trusel om Selvmord eller andre fortvivlede Skridt kan komme ind under den lovlige medicinske Indikation, end naar de skal animere hende til at gaa til en Kvaksalver. I begge Tilfælde er det Kvinden, der maa risikere Helbred og undertiden Liv, for intet Indgreb, selv under de mest betryggende Forhold, er ufarligt. Det bliver Kvinden, der i begge Tilfælde maa løbe Risikoen og lide baade Smerten og Følgerne, men bliver Forslaget til Lov, bliver Tingene lettere for Manden.

Dernæst afsvækkes gennem det foreliggende Lovforslag Kvindernes berettigede Krav om Erhvervsfrihed. Forslaget viser negative Veje for den selverhvervende Moder, og derved svækkes de Krav om en positiv Indsats, som maa og skal hævdes, hvis Moderen i vort Samfund skal opnaa den fornødne Respekt for sig og sin Gerning.

Endelig vil, forekommer det mig, ogsaa Seksualklinikkernes Undervisning betyde en Forringelse af Kvindernes Stilling, thi ogsaa derigennem gøres det lettere for Manden at slippe for Ansvar. Tidligere Tidens Opfattelse, at man ikke burde give sin Kvindeære bort uden at faa Hustrustilling i Stedet, er jo forladt for længe siden, men der er et stort Spring fra dette: rummeligt og forstaaende at se paa de forhaandenværende Forhold, rummeligt og forstaaende at respektere Undtagelsestilfælde og medfølende i Stedet for dømmende at se paa den ugifte Moder — der er et stort Spring fra dette og til at legalisere Samliv uden for Ægteskabet, og det er for Kvinderne en alvorlig Sag, naar det gennem Lovgivning slaas fast over for Mændene, at Selvdisciplin ikke mere er nødvendig, og naar den ellers uomgængelige Lov om Handling og Følge sættes ud af Kraft i Forholdet mellem Mand og Kvinde.

Jeg vil gerne tillade mig endnu en Gang at anbefale Linierne i det Ændringsforslag, som min Gruppe i det andet høje Ting har stillet, idet jeg atter vil understrege hele